

ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU NU SE INTRĂ ORICUM

† *Duminica după Botez, începutul propovăduii Domnului*

Mântuitorul și-a început activitatea de propovăduire a Evangheliei, preluând cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul, și anume: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!” (Matei 3, 2). Acest îndemnul este la fel de actual și astăzi, ca și atunci, pe vremea Mântuitorului. Dar ce înseamnă „Pocăiți-vă!” și ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu”? „A te pocăi” înseamnă să faci ordine acolo unde este dezordine în viața ta. Să aduci echilibru acolo unde s-a deranjat ceva; să înnoiești ceva acolo unde s-a învechit; să pui ceva în locul de unde ai luat. Dacă ai nedreptățit, să faci dreptate; unde vezi că este lipsă, să pui ceva din prisosul tău, iar acolo unde s-a stricat ceva, să repari. Aceste îndemnuri spunea Ioan Botezătorul lumii de atunci. Nu le spunea mai mult decât: *Schimbați-vă total, înnoiți modul vostru de a fi, regândiți atitudinile și comportamentul vostru, puneți ordine acolo unde există dezordine.* Acest înțeles a vrut Sfântul Ioan Botezătorul să transmită prin cuvintele „Pocăiți-vă!”. De aceea, și Mântuitorul Iisus Hristos și-a început activitatea Sa publică tocmai cu aceste cuvinte, transmitând lumii același mesaj. Dar de ce a legat Mântuitorul aceste cuvinte „pocăiți-vă” de sintagma „împărăția lui Dumnezeu” sau de vestea că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat? Răspunsul este simplu. Pentru că în împărăția lui Dumnezeu nu se poate intra oricum. Membru al împărăției lui Dumnezeu nu este oricine, dar poate oricine să devină. La un moment dat, au venit fariseii la Mântuitorul și L-au întrebat: „Când va veni împărăția lui Dumnezeu?” (Luca 17, 20). Pe toată lumea preocupa acest lucru din predica lui Iisus. Și El a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Și nici nu vor zice: *lat-o, e aici!, sau: Acolo! Că iată,*

împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Luca 17, 20-21). Așadar, Împărăția lui Dumnezeu nu este o unitate sau o categorie geografică circumscrisă spațial, nu este aici, sau acolo, ci ea este foarte aproape de noi prin Iisus

Hristos. Doar cine îl primește pe Iisus Hristos și intră în comuniune deplină cu El, împărtășindu-se cu El, pentru acela împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul lui, și nu în afara lui. Sfântul Apostol Pavel spune și el că: „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și nici băutură, ci este pace, dreptate și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). Aceasta este împărăția lui Dumnezeu: Pace! Și știm cu toții cât de bine este acolo unde este pace. Este dreptate! Și unde este dreptate nu există umilință și nici suferință. Este bucurie! Și unde este bucurie, nu este întristare, nici suferință, nici suspinare. Amin!

ÎMBULZITORUL RELIGIOS

Fenomenul îmbulzirii nu este majoritar sau caracteristic comunităților creștine. Aparenta lui amploare se datorează tendinței unor canale media, care aleg să centreze relatările sărbătorilor în cauză exclusiv pe acest aspect. Nu se relatează despre ce anume sărbătorim, ci doar îmbulzeala sărbătorii. Îmbulzeala de la o sărbătoare religioasă nu depășește îmbulzeala de la deschiderea unor *hyper-market*-uri sau de la anumite campanii promoționale. Însă urmările lui sunt, cu siguranță, mult mai mari. Riscul cel mai mare este acela ca unii credincioși să se smintească, văzând ce se întâmplă. Motivelor care generează „sfânta” îmbulzeală sunt următoarele:

1. Neajunsurile din trecut. Îmbulzitorul este de vârstă matură, chiar spre vârsta a doua, cu un nivel de educație undeva între școală profesională și postliceală dar și cu obsesia de a apuca să pună mâna pe obiectul îmbulzelii (agheasmă, ramuri de salcie, pască, untdelemn sfânt).

2. Slabă educație religioasă, cu tendințe spre superstiție și credulitate. Îmbulzitorul n-are de-a face cu îmbulzitorul, care ar trebui să fie rezultatul participării la o slujbă religioasă. Dimpotrivă, pentru el viața nu este decât un câmp de luptă. Îmbulzitorul înțelege doar în sens fizic mesajul lui Hristos: *“Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum împărăția cerurilor se ia prin asalt, iar cei ce dau asaltul o cuceresc”.* Prin urmare, îmbulzitorul are doar o percepție materială asupra realităților duhovnicești.

3. Lipsa de educație civică. Creștinismul se fundamentează pe ceea ce noi am numi astăzi *“bun simț”*. Îmbulzelile mai mult alungă harul și sfințenia pe care ne străduim să le dobândim prin materia sfințită la Biserică. Din momentul în care te îmbrânțești și te lupți cu semenul tău, nu mai este har și sfințenie, ci doar egoism și agresivitate.

4. Spiritul de turmă. Este suficient ca doi-trei să agite spiritele prin mulțime, că imediat se vor găsi alți câțiva care să continue agitația și să o propage mai departe în mulțime.

5. Lipsa de trăire religioasă autentică. Îmbulzeala n-ar fi posibilă dacă participanții la ea n-ar suferi de o gravă lipsă de trăire a credinței. Un om evlavios, care încearcă să pătrundă în universul spiritual propus de slujbe, niciodată nu se va grăbi să fie primul la îmbulzeală.

6. Vocea clerului. La evenimentele la care se știe că există riscul producerii de îmbulzeală, clericul trebuie să fie mai fermi în fața propriilor credincioși, tocmai pentru a-i feri de toate ispitele amintite. Dacă nu se face auzită vocea lui, este necesară atunci și prezența forțelor de ordine pentru liniște.

Cum pot părinții creștini să-și călăuzească copilul pe drumul cel bun, pe un drum presărat cu multe binecuvântări de la Dumnezeu? Așa cum orice părinte se îngrijește ca hrana copilului său să fie cât mai sănătoasă, tot așa trebuie să se îngrijească și de hrana duhovnicească pe care i-o dă. Și așa cum în bucătărie, pentru a reuși mâncărurile, se pun cele de trebuință la timpul potrivit, fără a greși cantitățile, tot așa și părinții trebuie să știe cât mai bine rețeta ideală pentru creșterea copilului. Cine vrea ca să se mântuiască copilul său, trebuie să înțeleagă că nu este ușor. Mântuirea se obține cu un efort susținut, nu în salturi. Dar, oricât de mult s-ar strădui un părinte și oricât de bun pedagog ar fi, trebuie să știe că principalul ajutor în educarea copilului vine de la Dumnezeu. Numai un părinte care se roagă pentru copilul său este un părinte adevărat. Un copil este o binecuvântare de la Dumnezeu. De aceea venirea pe lume a unui copil este momentul pentru părinți să cugete cu luare-aminte la Dumnezeu, punând de acum cărămizi, una câte una, pentru zidirea lui duhovnicească. Un părinte, în adevăratul sens al cuvântului, este numai acela care își crește copilul ca pe un fiu al Părintelui Ceresc și-l pregătește pentru a putea locui în Împărăția Lui. Privit ca un dar al lui Dumnezeu, copilul aduce în sufletul părinților bucurie, raza de soare care mângâie viața lor atât de frământată. Copilul este ca o floare care răsare. Părinții trebuie să se îngrijească de creșterea ei, să nu o năpădească buruienile, să îi dea apă la vreme și în cantitatea necesară, să îi vorbească, să o iubească. Nu este de ajuns doar să se desfăteze de mireasma ei, ci e bine să li se umple sufletele de această mireasmă. Dar, copilul impune responsabilitate, asumarea greutăților care apar în perioada de creștere. Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care

trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate. De felul în care părinții înțeleg aceasta și de modul în care duc această cruce depinde calitatea de creștin a viitorului adult. Copilul are nevoie de părinți care să-l iubească, să-l înțeleagă, să îi acorde mult timp. Părinții sunt chemați să fie primii prieteni ai copilului lor. Pentru el, părinții sunt primele modele de viață. Și această viață nu trebuie să fie orice fel de viață, ci una cu adevărat creștină. Dacă părinții și-ar da seama de uriașa responsabilitate pe care o au, poate că ar duce o viață mai curată. Prin Taina Cununiei, familia creștină este întemeiată de Dumnezeu ca o mică biserică, loc al prezenței Dumnezeului celui viu și al binecuvântărilor Sale cele bogate. Numai într-o astfel de familie copilul va descoperi rostul pentru care părinții lui cred în Dumnezeu și îl îndreaptă pe calea mântuirii. Când familia este înțeleasă ca o mică biserică, educația părinților poate da roade care nu se strică. Nu există familie perfectă așa cum nu este om fără de păcat. Viața este o luptă continuă. Este plină de greutăți, obstacole, urcușuri și coborâșuri, căderi și ridicări. Însă fiecare familie este chemată să fie o mică biserică unde copilul trebuie să găsească liniștea, pacea, dragostea și rugăciunea. Un om credincios nu-și dorește pentru copilul lui decât să-i lase cea mai prețioasă dintre moșteniri: dragostea de Dumnezeu și trăirea după poruncile Sale, ca să-și câștige veșnicia. Amin.

Anul 2020 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „An omagial al pastorației părinților și copiilor”, dar și „An comemorativ al filantropilor ortodocși români”. Omagierea reprezintă o continuare firească a activităților pe care Biserica le desfășoară pentru familia creștină, numită binecuvântare și icoană a iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate. Preocuparea față de integritatea familiei sub aspect spiritual s-a intensificat, astfel că a fost stabilită prin hotărârea Sfântului Sinod o duminică dedicată părinților și copiilor, prima după 1 iunie. Anul acesta se recomandă părinților să acorde mai mult timp copiilor, să-i ajute să cultive credința, speranța și dragostea, libertatea de a face binele, să aducă bucurie celor din jurul lor, să prețuiască spiritualitatea și tradițiile poporului român, oriunde s-ar afla. Pentru că familia trebuie să facă față multiplelor provocări și crize din societatea contemporană, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a apărut cu fermitate instituția sacră întemeiată de Dumnezeu în Rai și a expus punctul de vedere ortodox prin diferite pastorale. Membrii Sfântului Sinod au afirmat că fiecare dintre noi trebuie să avem o permanentă preocupare față de familia noastră și față de viitorul familiei creștine și al neamului românesc. Interesul Bisericii față de educația pastorală a părinților și copiilor se poate vedea și în atenția acordată proiectelor catehetice demarate în diaspora românească, a cincea cea mai mare din lume. În ultimii ani, Patriarhia a organizat două proiecte de formare pentru „Școala de duminică” în eparhiile cu cel mai mare număr de români - *Italia, Spania și Portugalia* - în vederea dezvoltării unor proiecte integrate care să răspundă mai bine necesităților spirituale ale familiilor aflate în afara granițelor țării. La acestea se adaugă și pastorația specifică contextului occidental aplicată de ierarhii români din diaspora. Pe lângă școlile de duminică, taberele de vară reprezintă o altă modalitate concretă de misiune, deoarece episcopii participă la aceste activități recreative împreună cu tinerii și familiile lor. Pastorația familiei este abordată în context contemporan, fiind luate în calcul numeroasele pericole care amenință instituția de bază a societății. Anul 2020 este cel de-a treisprezecelea an cu o tematică specifică în Patriarhia Română, tradiția fiind instituită în anul 2008. Icoana emblematică a anului omagial 2020 este icoana Sfinților Părinți Ioachim și Ana cu Fecioara Maria. Familia este binecuvântare și icoană a iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate. În societatea contemporană, familia creștină trăiește într-o lume confuză din punct de vedere spiritual, fiind confruntată adeseori cu multiple provocări și crize precum sărăcia, migrația, șomajul, alcoolismul, drogurile, depresia, divorțul și nesiguranța zilei de mâine. O soluție la această criză este afirmarea cu tărie a sfințeniei căsătoriei, solidarității în familie și între familii, demnității maternității, a paternității, a filiației și a fraternității ca daruri ale iubirii lui Dumnezeu. Proclamarea anului 2020 ca „An comemorativ al filantropilor ortodocși români” are ca scop identificarea și promovarea exemplului celor care de-a lungul timpului au susținut spiritual și material activitatea social filantropică a Bisericii precum și evidențierea rolului filantropiei creștine ca lucrarea pastorală și misionară. Temeiul filantropiei creștine este evocat de Sfânta Evanghelie și Sfânta Tradiție a Bisericii care subliniază importanța legăturii dintre viața spirituală și activitatea socială a omului, dintre rugăciune și acțiune, dintre evlavie și dărnicie, dintre Liturghie și Filantropie. Filantropia trebuie să înlocuiască individualismul materialist. Biserica contribuie la alinarea suferințelor oamenilor prin lucrarea duhovnicească, liturgică, pastorală și prin lucrarea de asistență socială și filantropică.

